



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1950	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Πράξ. 9,32-42) 22 Μαΐου 2016 πρῶτῃ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ μέγα ὄνομα

«Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰάταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός» (Πράξ. 9,34)

Θὰ ἀρχίσω, ἀγαπητοί μου, τὸ σύντομο κήρυγμά μου μὲ μία ἐρώτησι. **Υπάρχει ἐδῶ κανεὶς ἀβάπτιστος;** Θεὸς φυλάξοι. Ἀπὸ τὸ γεροντότερο μέχρι τὸ μικρὸ παιδάκι, **ὄλοι εἴμαστε βαπτισμένοι.** Ἀβάπτιστος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπῆ στὴν Ἐκκλησία· ἐὰν δὲν βαπτισθῆ ὁ ἄνθρωπος «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος», δὲν ἀνοίγουν τὰ παλάτια τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἄλλωστε «εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος» στηρίζεται καὶ τὸ ἔθνος μας, ποὺ εἶνε τὸ μόνο μ' αὐτὴ τὴν ἐπικεφαλίδα στὸ Σύνταγμά του (Σύνταγμα, Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, Ἀθήνα Νοέμ. 2006, σ. 25).

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, «τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος», βαπτισθήκαμε. Τὴν ὥρα λοιπὸν τοῦ βαπτίσματος **πήραμε δύο ὀνόματα**, ἓνα μικρὸ καὶ ἓνα μεγάλο.

● **Τὸ μικρὸ ὀνομά** μας εἶνε αὐτὸ τὸ **ἓνα**, ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ ἱερεὺς. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουμε δύο ἢ τρία ὀνόματα· αὐτὰ εἶνε φράγκικες καὶ προτεστάντικες συνήθειες. Καὶ τὸ ὄνομα ποὺ θὰ πάρῃ ὁ ὀρθόδοξος πρέπει νὰ εἶνε ὄχι ξενικὸ ἀλλὰ **ὄνομα ἁγίου** τῆς πίστεώς μας. Τὸ ὄνομα αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κρατήσῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, **νὰ μὴν τὸ ἀλλάξῃ.** Στὴν ἐποχὴ μας, ποὺ ὅλα ἔγιναν μόδα, κινδυνεύουμε καὶ τὰ ὀνόματά μας νὰ λησμονήσουμε. Ὁ Κωνσταντῖνος ἔγινε Ντῖνος, ὁ Παναγιώτης Τάκης, ἡ Μαρία Μαίρη, ἡ Αἰκατερίνα Καίτη. Δηλαδὴ ξεβαφτισθήκαμε. Μὰ δὲν σὲ βάπτισαν ἔτσι. Ὁ καθένας πρέπει νὰ ὀνομάζεται μὲ τὸ ὄνομα ποὺ βγῆκε μέσα ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνου, ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα. Ἀκόμα **νὰ γνωρίζῃ τὸν βίον τοῦ ἁγίου του**, ποὺ εἶνε ὁ προστάτης του. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, νὰ ἀγωνίζεται, **ἡ ζωὴ του νὰ εἶνε σύμφωνη** μὲ τὸν βίον τοῦ ἁγίου του. Τὰ χριστιανικά μας ὀνόματα μᾶς λένε, Φανῆτε ἄξιοι τῶν ἁγίων· φωνάζουν αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ*» (Α' Κορ. 11,1).

● Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ βαπτίστηκες πῆρες τὸ

μικρὸ σου ὄνομα, ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτὸ πῆρες κ' ἓνα ἄλλο **μεγάλον ὄνομα**, τὸ ὄνομα **Χριστιανός**. Τὸ σκέφτηκες ποτὲ τί θὰ πῆ **Χριστιανός**; ὅτι, μέσα στὰ ἑκατομμύρια τοῦ κόσμου μὲ τίς τόσες θρησκείες (μουσουλμάνους, βουδδιστὰς κ.λπ.), ἐσὺ ἔχεις τὸ ὄνομα **Χριστιανός**, ἐπάνω σου εἶνε αὐτὴ ἡ σφραγίδα ἡ βασιλική; Σκέφτηκες ὅτι ἔχεις ὄνομα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ **Χριστός**, τὸ ὄνομά σου συνδέεται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ **Χριστοῦ**; Τὸ ὄνομα **Χριστός** εἶνε τὸ **γλυκύτερο** ἀλλὰ καὶ δυνατώτερο. Γλυκύτερο, γιατί κανεὶς ἄλλος δὲν ἀγάπησε τὸν ἄνθρωπο περισσότερο. Ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος γι' αὐτὸν ποὺ «δὲν εἶχε ἄνθρωπο» (βλ. Ἰω. 5,7). Εἶνε αὐτὸς ποὺ ὁ Πιλᾶτος τὸν ἔδειξε καὶ εἶπε «*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*» (Ἰω. 19,5). Τὰ λόγια του θαυμαστά· κάνουν καὶ τὸν πιὸ ἀπελπισμένο νὰ θέλῃ νὰ ζήσῃ, κάνουν καὶ τὸν πιὸ εὐτυχισμένο νὰ θέλῃ νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ 'νε μαζί του στὴν ἄλλη τὴν πιὸ εὐτυχισμένη ζωὴ. Τὰ λόγια του βάλαμο παρηγοριᾶς. Εἶπε κάποιος ὅτι, κι ἂν ἀκόμα σὲ ἄλλους πλανῆτες ὑπῆρχαν ὄντα λογικά, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἄλλη θρησκεία ἀπὸ τὴν πίστι στὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἄλλὰ τὸ ὄνομα **Χριστός** εἶνε καὶ τὸ **δυνατώτερο**. Ἀπὸ ὅλους ὅσους πέρασαν ἀπὸ τὴ Γῆ, ὁ πιὸ δυνατὸς εἶνε αὐτός. Ὅχι μόνο ὅσο ζοῦσε ἐδῶ ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνοδό του στοὺς οὐρανοὺς, ὄχι πλέον ὁ ἴδιος αὐτοπροσώπως ἀλλὰ καὶ μόνο ἡ ἐπίκλησι τοῦ ὀνόματός του ἔχει δύναμι· καὶ σήμερα ζῆ, θριαμβεύει, καὶ πάντα θὰ θριαμβεύῃ. Γνωρίζουμε π.χ. ὅτι, ὅταν ζοῦσε ἐδῶ, ἓναν ἐπὶ 38 χρόνια παράλυτο τὸν θεράπευσε ἀμέσως· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψί του, ὅπως εἶδαμε σήμερα, τὸ ὄνομά του «*ἐνεργεῖ δυνάμεις*» (Γαλ. 3,5), θαυματουργεῖ δηλαδὴ. Προσέξατε τί λέει ὁ ἀπόστολος;

Σὲ κάποια πόλι τῆς Παλαιστίνης, στὴν Λύδδα, ἦταν ἓνας ἀσθενὴς ποὺ λεγόταν **Αἰνέας**. Ὅκτῶ χρόνια ἦταν ξαπλωμένος σ' ἓνα κρεβάτι, τελείως **παράλυτος** ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω· δὲν μπορούσε

νά κουνήση καθόλου τὰ πόδια του. Αὐτὸς λοιπόν, ἐνῶ οἱ συγγενεῖς του ἦταν ἀπελπισμένοι, τί ἔγινε· θεραπεύθηκε! Πῶς; μὲ τί; Μιὰ μέρα περνοῦσε μπροστά του ὁ ἀπόστολος Πέτρος καὶ τοῦ λέει: «*Αἰνέα, ἰάταί σε* (=σὲ θεραπεύει) **Ἰησοῦς ὁ Χριστός**» (Πράξ. 9,34). Καὶ μόλις ἀκούστηκε τὸ ὄνομα αὐτό, ἀμέσως ὁ παράλυτος σηκώθηκε ὀρθῶς. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους εἶνε· ἐμεῖς πιστεύουμε, καὶ γι' αὐτὸ βρισκόμαστε ἐδῶ στὴν ἐκκλησία. Πιστεύουμε, ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀληθινά, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἔχει δύναμι· καὶ μόνο πού ἀκούστηκε, ἀμέσως θαυματούργησε. Τὸ εἶπε ὅμως μὲ πίστι – ποιός· ὄχι ὁ τυχόν, ἀλλὰ ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

* * *

Αὐτὸ εἶνε, ἀδελφοί μου, τὸ «*ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (Φιλιπ. 2,9), τὸ μόνο πού σώζει, δὲν ὑπάρχει ἄλλο. Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα **πρέπει νὰ τὸ ἀγαπήσουμε**. Ἐμᾶς πόσο μᾶς συγκινεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ; Τὸν ἀγαποῦμε ἄραγε ὅπως τοῦ ἀξίζει; Ἡ ἀπάντησι δὲν εἶνε εὐχάριστη. Αὐτὰ πού εἶπα ὡς ἐδῶ ἦταν **θεωρία**, καὶ ὅσοι κάνατε στρατιῶτες ξέρετε ὅτι χρειάζεται καὶ **ἡ πρᾶξι**.

Εἶπαμε, ὅτι *Χριστὸς* εἶνε τὸ γλυκύτερο καὶ τὸ παντοδύναμο ὄνομα. Ἔχεις μέσα σου τὸ Χριστό; μὴ φοβᾶσαι τίποτα, θὰ εἶσαι ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἀλλὰ τώρα μοῦ ἔρχεται νὰ κατεβῶ ἀπ' τὸ βῆμα, νὰ φύγω καὶ νὰ κρυφτῶ. Τὸ μικρὸ μας ὄνομα πάει, τὸ «ξεβατίσαμε», ἀλλάξαμε τὰ ὀνόματά μας. Καὶ τὸ μεγάλο μας ὄνομα, τὸ ὄνομα «*Χριστιανός*», τί τὸ κάναμε; Λέμε θεωρητικὰ ὅτι πρέπει ν' ἀγαποῦμε τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπ' ὅλα, ἀλλὰ στὴν πρᾶξι **τί γίνεται**;

Ἴσως παρεξηγηθῶ σ' αὐτὸ πού θὰ πῶ, ἀλλὰ δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν εἶμαι ἐναντίον τῶν ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν· ὑπῆρέτησα τὸ ἔθνος σὲ κρίσιμες στιγμὲς καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ πῶς δὲν ἀγαπῶ τὴν πατρίδα. Ἐρωτῶ λοιπόν· πρέπει νὰ τιμοῦμε τὸν ἀνώτατο ἄρχοντα; Πρέπει ἀσφαλῶς. Καὶ ὄντως, ὅπου κι ἂν πᾶς, δὲν θ' ἀκούσης κακὸ λόγο γι' αὐτόν· καὶ ἂν καταγγεληθῇ κάποιος ὅτι τὸν βλαστήμησε, ἀμέσως θὰ τὸν ἀρπάξουν νὰ τὸν τιμωρήσουν. Ὅταν ὅμως **ὑβρίζεται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ**;

Σὰν στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἔκανα κάποτε τὸ ἐξῆς σ' ἓνα στρατηγὸ, πού δὲν ἔδινε σημασίαν στὶς καταγγελίες μας γιὰ βλασφημία. Πῆγα στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ λέω· –Στρατηγέ μου, βλαστημᾶνε τὸ Χριστό. –Ὦχ, λέει, ρὲ παιδί μου, ἀφησέ με τώρα... Ἄ, ἔτσι εἶσαι; Πέρασε κανένας μῆνας καὶ τὸν παίρνω τηλέφωνο. –Στρατηγέ μου, λέω, ἔχω νὰ σᾶς καταγγείλω, ὅτι ἓνας λοχίας εἶπε **τὰ αἰσχροτέρα λόγια γιὰ τὴ βασίλισσα** τῶν Ἑλλήνων. –Τί;... πῶς;... λέει, καὶ νά-

τος ἔφτασε ἀμέσως. Τότε τοῦ λέω· –Λάθος καταλάβατε· δὲν βλαστημοῦν, δὲν τολμοῦν νὰ ποῦν λόγο κακὸ ἐναντίον τῶν βασιλέων καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ – πού τί εἶνε κι αὐτοί; ἄνθρωποι θνητοὶ εἶνε· τολμοῦν ὅμως καὶ προσβάλλουν Ἐκεῖνον πού πιστεύουμε καὶ λατρεύουμε.

Καὶ μόνο στὸ στρατό; Ὅπου νὰ πᾶς, δὲν ὑπάρχει σημεῖο πού νὰ μὴν ἀκούσης βλαστήμια· γίναμε τὸ πιὸ βλάστημο ἔθνος. Ποιοὶ φταῖνε; Ὅλοι· καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ ὁ κληρὸς, καὶ ὁ λαός. Ἄν ἤμασταν ὀρθόδοξο κράτος, ἔπρεπε νὰ μὴν εἶνε ἀνεκτὴ οὔτε ἡ παραμικρὴ προσβολὴ τῶν θείων ἀλλὰ νὰ τιμωρῆται παραδειγματικῶς. **Ἡ πιστεύουμε ἢ δὲν πιστεύουμε**.

Πότε θὰ ῥθῃ ἡ ἅγια μέρα, πού ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ θὰ κάνουμε μιὰ **εἰρηνικὴ ἐπανάστασι**, ὄχι μὲ ὄπλα φονικά, ὥστε στὴν εὐλογημένη πατρίδα μας νὰ μὴν ὑπάρχη στόμα βλάσφημο!

Ξένος δημοσιογράφος ἔγραψε σὲ γερμανικὸ περιοδικό, ὅτι ἐπὶ ἓνα χρόνο ἔγινε ἔρευνα καὶ διαπίστωσαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες, μόλις σηκώνουν τὸ τηλέφωνο, **ἀντὶ γιὰ καλημέρα βλαστημοῦν**. Ἀγνώριστοι γίναμε. Ποῦ εἶσαι Κολοκοτρώνη καὶ οἱ ἄλλοι ἥρωες, ποῦ εἶστε πρόγονοι καὶ πατέρες μας ἀγράμματοι, πού προτιμοῦσατε νὰ πεθάνετε παρὰ νὰ βλαστημήσετε τὸ Χριστό! Ὁ ξένος αὐτὸς δημοσιογράφος ἀνέφερε καὶ τὴν πληροφορία, ὅτι μιὰ τηλεφωνήτρια παραιτήθηκε γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ ν' ἀκούῃ νὰ βλασφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, καὶ τῶν ἁγίων.

Φοβᾶμαι, ἀδέρφια μου, ὅτι **ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῆ αὐτό**. Σὲ ἄλλα ἁμαρτήματά μας φαίνεται ἐπιεικής, ἀλλὰ στὸ ἁμάρτημα αὐτὸ δὲν θὰ φανῆ ἐπιεικής. Ἐδῶ ἔχεις ἓνα σκυλί, τοῦ πετᾶς ἓνα κόκκαλο, κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει γλώσσα νὰ μιλήσῃ κουνάει τὴν οὐρὰ του γιὰ νὰ σοῦ πῇ «Σ' εὐχαριστῶ, ἀφέντη»· καὶ ἐμεῖς;... Ὁ Χριστὸς σοῦ ἔδωσε γυναῖκα, παιδιά, υγεία, σπιτί, πατρίδα ἐλεύθερη, κι ἀντὶ γιὰ εὐχαιστῶ τί ἀκούει; Ἄμαρτωλὸς εἶμαι, ἀνάξιος νὰ φιλήσω τὰ πόδια σας, ἀλλὰ πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, καὶ σᾶς λέω ὅτι, ἐὰν δὲν μετανοήσουμε καὶ δὲν ληφθοῦν δρακόντεια μέτρα νὰ ξερριζωθοῦν οἱ γλώσσες αὐτῶν πού βλαστημοῦν, νὰ τὸ θυμᾶστε, μιὰ νύχτα θὰ γίνῃ σεισμὸς στὴν Ἀθήνα, καὶ τότε δὲν θὰ προλάβουμε οὔτε νὰ ποῦμε τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε*» (Λουκ. 23,42).

Ὅλοι μας, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ, **ν' ἀγωνιστοῦμε νὰ σβήσουμε ἀπὸ τὸν τόπο μας τὴ βλασφημία**, καὶ ὅλες οἱ γλώσσες νὰ γίνουν μιὰ κιθάρα, πού νὰ ὑμνῆ καὶ νὰ δοξάζῃ εἰς αἰῶνας αἰῶνων Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**